

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 9311

гр. София, 28.07.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и осми юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г. Б. Ц.

като разгледа докладваното от Г. Б. Ц. Административно наказателно дело № 20231110210200 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

В Софийски районен съд е внесено постановление на СРП с предложение за освобождаване от наказателна отговорност и налагане на административно наказание по реда на чл.78а от НК срещу обвиняемия И. А. Д. за извършено престъпление по чл. 296, ал.1 от НК.

При извършената служебна проверка досежно законосъобразното провеждане на досъдебното производство намирам, че на предходната процесуална фаза са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на обвиняемото лице, поради което и не са налице предпоставките на чл.376, ал.1 от НПК за насрочване на делото в съдебно заседание.

Безспорно установено в практиката и доктрината е, че в обстоятелствената част на обвинителния акт прокурорът задължително следва да посочи фактите, обуславящи съставомерността на деянието, в което е обвинено всяко едно лице и участието му в него – времето и мястото на извършване на престъплението, начина /механизма/ на неговото осъществяване, пострадалото лице /ако такова е налице/, причинения вредоносен резултат и кумулативната даденост на интелектуалните и волеви характеристики на субективните параметри на престъплението. Кореспондиращо на него се явява и изискването в постановлението за привличане на обвиняемия, изготвено по реда на чл.219 от НПК, обвинителната теза също да бъде формулирана така, че да определи изначално предмета на доказване от гледна точка на извършеното престъпление и неговия автор, с което да бъдат поставени основните рамки на доказателствения процес и осъществяването на правото на защита. Този минимален задължителен стандарт произтича не само от императивната разпоредба на чл. 246 НПК, но и от задължителната тълкувателна практика на върховната съдебна инстанция, обективирана в ТР № 2-2002-ОСНК на ВКС, докладчик-съдия Р. Н..

Изрично в т.4.1 от цитирания тълкувателен акт, запазила своята актуалност, доколкото разпоредбата на чл.219 НПК е аналог на тази на чл.207 НПК (отм.), е указано, че реквизитите на постановлението за повдигане на обвинение имат задължителен характер, с изключение на посочването на доказателствата, на които то се основава. Липсата на съответствие между съставомерните белези на съответното престъпление, намерили изражение в постановлението за привличане и отразената воля на ръководно- решаващия орган в обвинителния акт представлява винаги съществено процесуално нарушение, което не може да бъде санирано от съда. Идентичен е подходът и при преценката на съдържанието на постановлението на прокуратурата, с което се инициира производство по реда на глава XXVIII от НПК, съобразно нормата на чл.377, ал.1 от НПК и съотношението му с постановлението по чл.219 от НПК, с което лицето е конституирано в качеството на обвиняем на досъдебната фаза.

Пренесени на плоскостта на конкретния казус, съобразно посочените изисквания, се разкрива пропуск в постановлението за привличане на обвиняем в досъдебната фаза да бъде описан въобще механизмът, посредством който обв. Д. е реализирал предявеното му престъпление по чл.296, ал.1 от НК.

При формулиране на своята обвинителна теза в акта по чл.375 от НПК, прокурорът е споменал задълженията, произтичащи за обв. Д. от издадената срещу него заповед за незабавна защита от домашно насилие - да доближава своята майка на разстояние по- малко от 300 метра и задължението да се въздържа от извършване на домашно насилие. Извел е като елементи и поредицата от действия, с които е нарушил тази заповед, разкриващи съдържанието на изпълнителното деяние на престъплението по чл.296, ал.1 от НК и изразяващи се в посещение на жилището, обитавано от Ганка Д.а, инициране на вербален конфликт с нея, отправяне на заплахи и физическо посегателство. Тази прецизност относно съдържанието на произтичащите от съдебния акт ограничения спрямо обвиняемия, респ. поведението, с което той ги е накърнил, не се открива в постановлението, изготвено и предявено на Д. по реда на чл.219 от НПК в досъдебната фаза. В неговото съдържание (л.24 от досъдебното дело) се чете единствено дата, място и номер и дата на издаване на заповедта за незабавна защита, с което по същество е преписан законовия текст на чл.296, ал.1 от НК. Отсъства нужната конкретика относно фактите, от които е изведена тази правна квалификация и обуславящи съставомерността на деянието – какви задължения са произтичали от цитирания съдебен акт и с кои свои действия/бездействия Д. не го е изпълнил.

Очертаните пропуски накърняват изискването на чл.219, ал.3, т.3 от НПК – да бъде описано деянието, за което се привлича обвиняемият. Възпрепятствана е възможността на Д. да узнае, още към момента на придобиване на съответното процесуално качество в досъдебната фаза, основните параметри на претендираната спрямо него отговорност, спрямо които да упражни в пълнота правата си, съгласно нормата на чл.55 от НПК, да организира своята защита, включително възможността за разграничаване на вмененото от други случаи на престъпно посегателство. Формулировката на диспозитива на единственото, налично в

материалите по делото, постановление по чл.219 от НПК не носи нужната по обем информация за деянието, съобразно която съдът би могъл да провери съответствието между предявените на досъдебната фаза факти и обвинителната теза, изложена в акта на прокурора, сезиращ съда в процедурата по глава XXVIII от НПК.

В продължение на горните аргументи, този съдебен състав застъпва становището, че разпоредбата на чл.219, ал.3, т.3 от НПК повелява, в постановлението за привличане на обвиняем да бъдат отразени не само време и място на извършване на деянието, но и конкретните обективни и субективни негови признаци. Последните е допустимо да бъдат посочени в обобщен вид (ТР №2/2002 г. ОСНК на ВКС), но не и въобще да липсват. (Р №338/23.11.2015 г., по н.д. №781/2015 г., Н.К., I н.о. на ВКС). Съгласно чл.6, т.1 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22.05.2012 г. относно правото на информация в наказателното производство: „Държавите-членки гарантират, че заподозрените лица или обвиняемите получават информация относно престъпното деяние, в извършването на което са заподозрени или обвинени. Тази информация се предоставя незабавно и с подробностите, необходими, за да се гарантира справедливостта на производството и ефективното упражняване на правото на защита.“ Тази гаранция е въплътена в правилото на чл.219, ал.3, т.3 от НПК и безусловно следва да се съобразява, а отклоненията от нея да се разглеждат като съществено накърняващи законосъобразността на производството.

Констатираните пороци не могат да бъдат санирани в съдебната фаза на процеса. Те обаче са отстранени посредством законосъобразното повтаряне на действието по чл.219 от НПК, чрез предявяване на прецизирано постановление, следвано от разпит на обвиняемия, което предпоставя прекратяване на съдебното производство и връщането на делото на прокурора.

Така мотивиран и на основание чл. 377, ал. 1, вр.чл.249, ал.1 НПК, **Софийски районен съд, НО, 2-ри състав,**

РАЗПОРЕДИ:

ПРЕКРАТЯВА съдебното производство по **НАХД №10200/202 3 г.** по описа на Софийски районен съд, НО, 2-ри състав.

ВРЪЩА делото на Софийска районна прокуратура за отстраняване на допуснатите съществени процесуални нарушения.

ПРЕПИСИ от разпореждането да се връчат на Софийска районна прокуратура и на обвиняемия И. А. Д..

Разпореждането подлежи на обжалване от обвиняемия и на протестиране от СРП в седемдневен срок от връчването му, пред Софийски градски съд, по реда на Глава Двадесет и втора от НПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____